„necesitatea”, devine o vamă fără competenţă, o sită care nu păstrează nimic, un butoi al danaidelor.

Într-o asemenea lume de posibilităţi, „decizia” nu poate avea deci decât un înţeles dianoetic, asemănător aceluia al negaţiei, de hotar logic, de opunere abstractă de posibilităţi, de închizătoare de domenii. Nu trebuie deci să ne mirăm că „alegerea între alternative”, care caracterizează decizia, se cheamă pe româneşte „hotărâre”, termen care presupune funcţiunea aşezării hotarelor, a mărginirii.

4. Nu există imperativ

De aci decurge, pentru român, o semnificaţie schimbată a imperativului.

Lucrul apare evident, comparând „*Fiat!*-ul latinesc cu: „Fie!”, ori cu „Să fie”! ale românului. Zicând: „Fie!”, românul nu manifestă nici una din veleităţile demiurgice ale imperativului latin. El nu exprimă o poruncă, nu proclamă voinţa de a face ceva, nu decretează; ci acceptă ce se întâmplă, consimte, întocmai ca şi cum ar zice: „Fie şi aşa!”, sau ar confirma: „Aşa să fie!”. Uneori el accentuează chiar că acest consimţământ e cu totul dezlegat de orice